

Перелік вулиць та провулків, розташованих на території Полтавської міської територіальної громади, які з метою перейменування виносяться на громадське обговорення.

II-га черга: названих на честь російських (радянських) військових діячів, героїв війн, політиків чи подій
Місто Полтава

Назва	Історична довідка, обґрунтування винесення на перейменування	Пропозиції до перейменування
9 Січня вул. (У селищі Ельяшевичі / Ляшівка)	Названа в пам'ять про події 09.01.1905 р. в Санкт-Петербурзі (розстрілу учасників мітингу, який отримав назву «кривава неділя» і став одним із поштовхів до подій, які у російській історіографії означені як «революція 1905 року»). Перейменувати як названу на честь неактуальної в наш час дати, пов'язаної з революційними подіями в царській Росії.	<p>Вул. Володимира Ельяшевича. Володимир Львович Ельяшевич (1876-1915), один із піонерів вітчизняного повітроплавання; член-кореспондент Головної фізичної обсерваторії при Академії наук. Народився в Полтаві, в родині потомственного військового, вихователя кадетського корпусу, який придбав і розбудував невеликий але мальовничий маєток «Малі Будища». Сам закінчив Полтавський кадетський корпус і Миколаївське інженерне училище. З 1898 р. командував військовими підрозділами повітроплавного флоту (дирижаблями); підполковник. Помер від зупинки серця, був похоронений на Алеї військових почестей у Полтаві. Після його смерті мати почала розпродавати земельні ділянки бажаним. У 1920-х роках, за державно-кооперативним кредитом, на цих землях швидко розбудовували за проектом впорядковане селище. Його назва «Ельяшевичі» була заскладною для робітничого класу, що населяв його. Тому вона швидко деградувала (Ельяшевичі – Ілляшевичі – Ілляшівка – Ляшівка – Ляхівка і просто «посьолок»).</p> <p>Вул. Ельяшевицька — від назви робітничого селища Ельяшевичі, заснованого тут у 1920-х роках на землях Ельяшевичів (батько – викладач Полтавського кадетського корпусу, син – Володимир Львович Ельяшевич, один із піонерів вітчизняного повітроплавання; член-кореспондент Головної фізичної обсерваторії при Академії наук; 1915 р. похоронений на Алеї почестей у Полтаві).</p>
Анатолія Кукоби вул. (На Подолі)	Кукоба Анатолій Тихонович (1948-2011) — міський голова Полтави (1990-2006). Секретар Полтавського міськкому КПУ наприкінці 1980-х років. Назва з 2016 р. Відношення населення Полтави є дуже неоднозначним і до результатів його діяльності, й способу перейменування попередньої назви на його честь. Має бути перейменованою згідно з Законом «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів ...», 2016 р., що не передбачає винятків.	<p>1) Назвати на честь Героя України Віталія Грицаєнка, який жив неподалік і навчався в школі по цій вулиці (підтримую пропозицію експертів).</p> <p>2) Вул. Подільська – назва за розташуванням вулиці у межах історичного району Полтави – Поділ.</p>
Балакіна вул. (район «Колонія»)	Балакін Василь Федорович (?-1943), полковник, заступник командувача артилерією Степового фронту з політичної частини, загинув у 1943 р. на Полтавщині. Перейменована в 1944 році. Колишня вул. Фабрикантська. У 1951 р. цю назву поширили і на колишню вул. Ново-Фабрикантську. Названа на честь політпрацівника, не пов'язаного з вигнанням нацистів із Полтави. Його ім'я достатньо вшановане шляхом меморіалізації могили.	<p>1) Вул. Фабрикантська — повернути історичну назву, яка походить від терміну «німецький фабрикант» - робітник із числа німецьких колоністів, який займався виробництвом сукна (початок ХІХ ст.).</p> <p>2) Вул. Німецька — від назви історичного району – «Німецька Колонія», однією із центральних вулиць якої була Фабрикантська (з 1944 р. – вул. Балакіна). Із вдячність до народу ФРН, який прихистив</p>

		чимало українців в час збройного нападу на нашу державу з боку російських агресорів.
Бестужева вул. (Яківці)	Бестужев-Рюмін Михайло Павлович (1803-1826) – декабрист, один із керівників повстання Чернігівського полку, з 1820 року служив у Полтавському піхотному полку. Декабристи – російські дворяни, які не розглядали можливість незалежності України.	Вул. Дмитра Пильчикова. Дмитро Павлович Пільчиков (1821-1893) — український громадський і культурний діяч, педагог. У 1846-1864 роках викладав у Полтавському кадетському корпусі. 1846 року познайомився з Тарасом Шевченком і вступив до Кирило-Мефодіївського братства. Один із ініціаторів створення живого пам'ятника – Дуба Шевченка в саду Гуссона. У 1860—1870-х брав участь у національно-демократичному русі, був членом і активним пропагандистом українофільства у Полтавській громаді.
Ватутіна вул. (Центр Полтави)	Ватутін Микола Федорович (1901-1944) – генерал армії, Герой Радянського Союзу. Винний у злочинній загибелі тисяч українців. Брав участь у реалізації злочинного пакту Ріббентропа-Молотова. Враховуючи ціну, якою здобувалася перемога, ми не можемо вшановувати радянських воєначальників.	Вул. Івана Павловського. Павловський Іван Францович (1851-1922, Полтава) – історик Полтавщини рубежу XIX-XX століття, викладач Кадетського корпусу, ініціатор створення музею Полтавської битви. У 1870 році закінчив Полтавську гімназію, у 1874 році — історико-філологічний факультет Київського університету. Викладав історію в Полтавському кадетському корпусі (1874—1913). Одночасно виконував обов'язки секретаря Полтавської губернської ученої архівної комісії (1903—1918). Організував музей Полтавської битви і був його завідувачем (1909—1918). Виступав організатором та учасником народних читань та недільних шкіл на Полтавщині. Член Полтавського церковного історико-археологічного комітету. Є автором понад 150 праць, у тому числі студій з історії Полтавщини XVIII—XIX ст. Його будинок, фактично, розташовувався по нинішній вул. Ватутіна (встановлена меморіальна дошка на школі №38).
Гагаріна вул. (Центр Полтави)	Гагарін Юрій Олексійович (1934-1968) – перший у світі космонавт, Герой Радянського Союзу. Ця персоналія є символом пропаганди успіхів СРСР і соціалізму. Назва є прив'язкою Полтави до історії СРСР. Безліч вулиць на Полтавщині названі його ім'ям. Експерти вважають, що вулиці міста мають носити назви на честь подій і осіб із української історії.	Державного Прапора вул. – у зв'язку з розташуванням на вулиці, на якій встановлений величний державний прапор України. Мрії вул. На честь гордості українського літакобудування «Мрії», знищеної російськими варварами під час бомбардувань Гостомеля. Із з мрією про відродження України.
Гайдаренка вул. (на Юрівці)	Гайдаренко Степан Степанович (1909 —1977) — радянський військовий льотчик часів Другої світової війни, майор (1938). Герой Радянського Союзу (1939, за участь у війні компартії Китаю проти японців). З 1914 до початку 1920-х років мешкав у Полтаві, був членом гуртка авіаторів. Із 1946 року вже є провулок Гайдаренка. Вважаємо, що однієї цієї назви достатньо для меморіалізації особи.	Олександра Оксанченка вул. Олександр Якович Оксанченко (26.06.1968 — 25.02.2022) — український військовий льотчик, полковник, військовий льотчик I класу, інструктор-пілот 831 БрТА, Герой України (28 лютого 2022, посмертно). Із 1996 року по 2022 рік — в м. Миргороді Полтавської області на посадах заступника командира з льотної підготовки та інструктора-пілота 831-ї бригади тактичної авіації (м. Миргород). Учасник АТО. Загинув у повітряному бою над Києвом, відволікаючи на себе ворожу авіацію. Похований 6 березня 2022 року на військовому цвинтарі у місті Миргороді.
Гастелло вул. (на Тарновищині)	Гастелло Микола Францович (1907-1941) – радянський льотчик. Герой Радянського Союзу (посмертно). Спрямував свій пі-	Вул. Олени Байрак. Байрак (Смоляр) Олена Миколаївна (1957, м. Полтава – 2018, загинула в автокатастрофі) – професорка, докторка біологічних наук (дисертація: «Фіторізноманітність Лівобережного Придніпров'я»). Займалася екологічним просвітництвом, була ініціаторкою створення чи не

	<p>дбитий літак-бомбардувальник у мехколону німців (сфальсифікований подвиг). Немає жодного відношення до Полтави і Полтавщини.</p>	<p>більшості об'єктів природно-заповідного фонду Полтавщини. Одна із авторів книг «Щоб росли горицвіти» (1992), «В гаю заграли проліски» (1993), «Еталони природи Полтавщини» (2003), «Атлас рідкісних рослин України» (2005), «Парки Полтавщини» (2007), Стежинами заповідних парків Полтавщини» (2009), «Регіональна екомережа Полтавщини» (2010). Її іменем названа обласна премія в галузі охорони природи. Поетеса і бард. У творчому доробку О.М. Байрак – понад 10 відеофільмів про заповідні території Полтавщини й України, а також більш як 50 пісень про природу, зібраних на тематичних дисках «Вишукані квіти», «Намалой мені степ», «Старовинний парк» та інші, які вона майстерно виконувала, адже мала абсолютний музичний слух та неповторно м'який голос.</p> <p>Вул. Тарновщинська. На честь козацької, пізніше дворянської родини – колишніх власників села Тарновщина (або Дальні Павленки), тепер – селища в межах Полтави. Іван Григорович Тарновський (біля 1680 - біля 1760), засновник династії – значковий товариш Полтавського полку (1701 – 1715), сотник старосанжарський (1715–1722), бунчуковий товариш (1725–1732), сотник 1-ї полтавської сотні (1732 – 1744). Василь Іванович Тарновський (1726-?) – службу розпочав значковим товаришем (1748-1761); військовий товариш (1761-1773) і осавул (1773-1781) Полтавського полку, полтавський поштмейстер (1765-1773). Володимир Васильович Тарновський (1762 - біля 1826) – військовий товариш, після скасування Гетьманщини – статський радник, полтавський повітовий предводитель дворянства в 1812—1815. Член масонської ложі в Полтаві «Любовь к истине» (1818—1819, 1-й Надзиратель ложі), губернський суддя.</p> <p>Поблизу вулиці розташований колишній поміщицький будинок Тарновських, який із 1893 р. став дачею родини Скліфосовських</p>
<p>Генерала Буняшина вул. <i>(на Вакулинцях)</i></p>	<p>Буняшин Павло Іванович (1902 -1983) – радянський військовий діяч, генерал-майор; командував 84-ою стрілецькою дивізією, підрозділи якої брали участь у вигнанні німецьких окупантів із Полтави. Відоме його фото в Корпусному парку (зустріч із полтавцями 23.09.1943 р.). Вулиця названа так у 2010 році. Інститутом національної пам'яті України рекомендовано давати назви вулиць на честь земляків, та рядових воїнів, які загинули при вигнанні нацистів із міста. Генерал Буняшин до цих категорій не належить.</p>	<p>Вул. Полтавських дивізій – на честь найменування 11 військових частин, які відзначені іменами «Полтавська» після вигнання німецьких окупантів із Полтави у вересня 1943 року. Зокрема 6 дивізій:</p> <ul style="list-style-type: none"> 9-а гвардійська Полтавська повітрянодесантна дивізія, 13-та гвардійська Полтавська стрілецька дивізія, 66-а гвардійська Полтавська стрілецька дивізія, 95-а гвардійська Полтавська стрілецька дивізія, 97-а гвардійська Полтавська стрілецька дивізія 266-а Полтавська штурмова авіаційна дивізія.
<p>Генерала Духова вул. <i>(на Павленках)</i></p>	<p>Рішення ВК ПМР депутатів трудящих № 571 від 23.10.1974 "Про увічнення пам'яті Тричі Героя Соціалістичної праці Миколи Леонідовича Духова" (1904-1964; конструктора військової техніки).</p>	<p>Миколи Духова вул. (Пропонується змінити, оскільки він був, перш за все, інженером – родом із села Веприк на Полтавщині).</p> <p>Павла Голобородька вул. Голобородько Павло Григорович – директор української гімназії імені І.М. Стешенка на Павленках, яка стала школою №5 (у 1917-1927 рр.). Його діяльність, як взірця національного виховання і просвітництва, високо оцінив видатний педагог Г.Г. Ващенко. Закінчив кадетський корпус і Тартуський університет. У 1912 році у Санкт-Петербурзі пройшов педагогічні курси з підготовки кандидатів на вчитель-</p>

		ські посади в кадетських корпусах і призначений на посаду викладача історії Полтавського Петровського кадетського корпусу. Після Лютневої революції 1917 року П.Г. Голобородько бере активну участь у роботі українських учительських громадських організацій, стає директором української гімназії. У червні 1927 р. П.Г. Голобородько був заарештований і до 1930 р. утримувався в тюрмі Харкова за звинуваченням в українському націоналізмі. Висланий із України, де й зник безвісти. У наш час школа №5, першим директором якої він був, має вхід від цієї вулиці.
Генерала Жадова вул. (на Браїлках)	Жадов Олексій Семенович (1901-1977) — радянський військовий діяч, генерал армії (1955), Герой Радянського Союзу (1945). Командир 5-ї гвардійської Армії, яка брала участь у деокупації Полтавщини. Інститутом національної пам'яті України рекомендовано давати назви вулиць на честь земляків, та рядових воїнів, які загинули при вигнанні нацистів, а також загальні назви. Дана особа до цих категорій не належить.	Вул. Всеволода Петріва. Всеволод Миколайович Петрів (1883-1948) - військовий і громадський діяч, письменник, педагог, військовий міністр і генерал-хорунжий Армії Української Народної Республіки (УНР). Навесні 1918 року, як командир полку імені Костя Гордієнка, звільняв Полтавщину від російсько-більшовицьких загарбників (Спогади про цю та інші події, що відбувалися у тодішній Полтаві, на Полтавщині та в Україні загалом детально описані у мемуарах Всеволода Петріва «Спомини з часів Української революції (1917–1921)», що вийшли друком у 1927–1931 роках.). Учасник оборони Києва від більшовицьких формувань Мурайова. Після 1921 р. в еміграції. Вул. Олександра Кониського. Кониський Олександр Якович (1836-1900) був професійним адвокатом, громадським діячем, письменником, літературним критиком, викладачем. Автор Молитви «Боже Великий Єдиний», музику до якої створив Микола Лисенко. Працював у Полтавському губернському правлінні на невисоких посадах (у 1854-1863 рр.). Член полтавської і київської «Громад», один з організаторів недільних та вечірніх шкіл, громадської бібліотеки, Товариств із розповсюдження писемності. Неодноразово був репресований колоніальною російською адміністрацією.
Героїв Сталінграда вул. (мкрн. Сади)	На честь подій сталінградської битви (17.07.1942 – 2 лютого 1943) – битва радянських військ проти німецьких, італійських, румунських і угорських військ у ході Німецько-радянської війни. Згідно з роз'ясненням Українського інституту національної пам'яті як центрального органу виконавчої влади назва вулиці «Героїв Сталінграду» є незаконною, оскільки «назва походить від міста, названого на честь Сталіна. Має бути перейменованою у обов'язковому порядку згідно з Законом «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки».	Вул. Героїв Битви на Волзі. Пропонуємо перейменувати вулицю так, щоб у її назві не було імені сталіна, і, разом з тим, відображався Подвиг воїнів, які зупинили наступ німецьких військ і їхніх союзників на Волзі взимку 1942/1943 років. У часи «хрущовської відлиги» замість «сталінградська битва» вживався саме пропонуваний термін. По суті, це так і є, тому що битва була не тільки в цьому місті.
Грабчака вул. (мкрн. «Алмазний»)	Грабчак Валерій Миколайович (1963-1984), народився в Казахстані, з 1968 р. в Полтаві. Загинув в Афганістані, похований	

	на Центральному кладовищі у Полтаві. Нагороджений орде- ном Червоної Зірки (посмертно). На фасаді школи №26 і геоло- горозвідувального технікуму встановлені меморіальні дошки. Експерти схиляються до перейменування назви, оскільки загибель зумовлена вторгненням військ СРСР, як у 2014 Росія вторглася до України. Це – не захист України. Вва- жаємо, що достатньо двох меморіальних дошок.	
Графа фон Гарнієра вул. (до 1930-х років – вул. Міняйлівська, Павленки)	П.А. Фон-Гарнієр – жив у Полтаві на кошти багатой дружини в 1902-1919 рр. Немає підтвердженнь його благодійної діяльності й суттєвих заслуг перед містом. Не був ні графом, ні великим меценатом. Був медиком білої армії російського генерала Дені- кіна, яка у 1918–1920 роках воювала проти УНР. Назва - ре- зультат лобізму проросійських сил у 2016 р. Яскравий приклад того, як влада повелася на бажання фальсифіка- торів історії.	Вул. Садівництва (Повернення історичної назви території, яка від сере- дини ХІХ століття була, значною мірою, під садом Гуссона, а з 1892 року – землями школи Садівництва та городництва, після 1919 року – технікуму з аналогічною назвою, який мав великі земельні наділи – навчальні діля- нки). У народі цей район називають ще й досі «Садоводство».
Декабристів вул. (Яківці)	Декабристи — перші дворяни-революціонери, які 14 (26) гру- дня 1825 року за допомогою зброї прагнули встановити в Ро- сійській імперії конституційний лад. Більшість їх бачили Ро- сію виключно жорсткою централізованою державою. Будь-яка форма федералізму вважалась шкідливою для різномірної Ро- сії. Експерти вважають неприйнятним увіковічення членів цього російського руху в назві вулиці українського міста.	вул. Кирило-Методіївського братства. Кирило-Методіївське братство — перша українська таємна політи- чна організація, що виникла в Києві наприкінці 1845 року та спира- лася на традиції українського визвольного й автономістського руху. Була одним з проявів піднесення національного руху на українських землях та активізації загальнослов'янського руху під впливом визво- льних ідей періоду назрівання загальноєвропейської революційної кризи — «Весни народів». В його діяльності брали участь і представ- ники Полтавщини.
Єрмака вул. (селище Рибці)	Єрмак Тимофійович (?-1585) — отаман донських козаків, кері- вник походу в Сибір, «упокорювач Сибіру» в російській (цар- ській, радянській і новій російській) історіографії. Поклав по- чаток завоюванню цих земель Московським царством. Топо- нім звеличує загарбницьку політику Московського царства (ім- перський топонім).	вул. Олекси Левитського. Левитський Олекса Августинович (1872 – 1947) – учений, педагог, перекладач, громадський діяч, директор Полтав- ського учительського інституту, організатор Історико-філологічного фа- культету – Полтавського університету). У 1917-1919 роках очолював пол- тавську «Просвіту». У молодості вчителював у Рибцях. вул. Гійома де Боплана. На честь французького картографа середини ХVІІ ст. Гійома Лавассера де Боплана, який уклав перші наукові карти України. На картах позначено місто Полтаву з її округою.
Желвакова вул. (Колишня Бабичів- ська вул.)	Желваков Микола Олексійович (1860-1882) – російський рево- люціонер-народник, терорист. Перейменувати вулицю, на- звану на честь російського терориста.	вул. Бабичівська. Пропонується повернути історичну назву вулиці й історичного кутка Полтави – за прізвищем козака Бабича, який у ХVІІІ столітті мав тут хутір. Таку назву вулиця мала до 1930 року. вул. Бабичів Яр – назва яру, що бере початок від Палацу дозвілля «Листопад», дном якого протікає струмок. Очевидно, у цьому яру здавна розташовувався козацький хутір, названий у «Румянцевсь- кому описі» 1766 року за прізвищем власника. У цьому яру й на його схилах розташована нинішня вул. Желвакова (колишня Бабичівська).

<p>Желябова вул. (Яківці)</p>	<p>Желябов Андрій Іванович (1851-1881) – революціонер-народник, один з організаторів замаху на імператора Олександра II у 1881 р. Страчений. Один час був близьким до діячів української громади. Перейменувати вулицю, оскільки вона названа на честь діяча, який сповідував терор, як метод боротьби. Не пов'язаний із Полтавщиною.</p>	<p>Микити Галагана вул. — на честь українського національного героя, який у ході Корсунської битви 16 травня 1648 року свідомо пішов на тортури та смерть, аби видати ворогу дезінформацію про кількість і розташування козацьких військ і завів 25-тисячне військо у хащі, що дало змогу козакам атакувати у вигідних для них умовах. Подвиг Микити Галагана став хрестоматійним і увійшов до підручників та довідників з історії козаччини. Назва, яка найбільше б становила альтернативу подвигам, які пропагувалися в часи СРСР. Івана Вовчука вул. На честь уродженця Полтавщини Івана Федоровича Вовчука, 1903-1979 (справжнє ім'я — Федір Іванович Вовк), віце-президента Української Головної Визвольної Ради (УГВР), члена ОУН. З 1944 р. на еміграції. Праведника народів світу (ім'я цієї людини у 1998 році викарбували на Стіні честі в Саду праведників у Єрусалимі).</p>
<p>Зигіна вул.</p>	<p>Олексій Іванович Зигін (1896-1943) – генерал-лейтенант. Багато років вважався "офіційним" визволителем Полтави, похований у м. Полтава. Міфологізований визволитель Полтави. Загинув до того, як фактично міг взяти участь у вигнанні нацистів з міста. У 1962 році Транспортна площа була перейменована на площу Зигіна; історична назва вул. Зигіна до 1944 року - вул. Загородня.</p>	<p>Вул. Азовців – назва на честь воїнів Окремого Загону Спеціального Призначення «Азов» Національної гвардії України, який з 2014 року відзначився в боях із російськими загарбниками, зокрема, при обороні Маріуполя. Вул. захисників Маріуполя – назва на честь героїчної оборони від російських загарбників міста Маріуполя в 2014-2022 роках</p>
<p>Зигіна площа</p>		<p>Збройних сил України площа – сподіваємося, що на місці пам'ятника Зигіну з'явиться монумент ЗСУ. Київська площа – назва пов'язана з розташуванням у Київському районі Полтави, поблизу Київського вокзалу й шляху від центру міста – в напрямку до Києва.</p>
<p>Зої Космодем'янської вул. (Дублянщина)</p>	<p>Космодем'янська Зоя Анатоліївна (1923-1941) – радянська партизанка-диверсантка. Реалізувала сталінську політику «випаленої землі», знищуючи селянські хати. Перша жінка Герой Радянського Союзу. Згідно з роз'ясненням Українського інституту національної пам'яті її ім'я не підлягає увіковіченню в назвах. Не має жодного відношення до Полтави і Полтавщини.</p>	<p>Повернути назву, яку вона мала до 1951 року: вул. Полтавська. Або вул. Берегинь-полтавок.</p>
<p>Івана Паскевича вул. (проектна / не за-будована, на захід від Браїлок)</p>	<p>Паскевич Іван Федорович (1782-1856) — російський військовий діяч українського походження, генерал-фельдмаршал (з 1829-го року). Командував військами, які придушували повстання за національне визволення народів, поневолених російською імперією – українські, польські, вірменські. Топонім, що звеличує, увічне, пропагує і символізує державу-окупанта або її визначні, пам'ятні, історичні та культурні місця, міста, дати, події, її діячів, які здійснювали військову агресію проти України та інших суверенних країн.</p>	<p>Семена Кочубея вул. – пропонується назвати на честь полтавського мецената, який віддав майже всі кошти і майно заради процвітання міста Полтави. Кочубей Семен Михайлович (1778-1835) належав до гілки відомого козацько-дворянського роду Кочубеїв. Після того, як полишив військову службу, був предводителем Полтавського повітового (1802-1805) і губернського дворянства (1803-1805). Мав великі земельні наділи і 7 тис. підданих, що на них працювали. Був власником найбільшого в Полтаві приватного палацу. Коли відкрилася у Полтаві гімназія (1808 р.), він влаштував при ній пансіон на 8 учнів. Подарував місту нинішній міський сад (тепер - «Перемоги»), що прилягає до вулиці; додав свої кошти під час будівництва</p>

		будинків для губернатора, віце-губернатора, щедро кредитував інші проекти генерал-губернаторів. Під час війни 1812 р. він поставив зі своїх кріпаків одного ратника з 15 душ, забезпечивши всім необхідним. Був членом полтавської масонської ложі «Любов до істини». Фінансував видання «Енеїди» Іваном Котляревським. Поступився садибою полтавському Інституту благородних панянок (тепер - корпус «Полтавської політехніки»). Від такої щедрості та розкішного способу життя розорився й помер у злиднях; похований у с. Жуки. Але будівлі, зведені за його фінансової участі, стоять у Полтаві досі.
Ковалю вул. (Центр / Сінна площа)	У «Книзі пам'яті. Полтавська обл.» (т. 4, стор. 45) вказаний один Микола Коваль - із Диканьки, 1922 р., Гвардії сержант. Загинув 30.04.1945 р. Похований: м. Берлін. Німеччина. За віком ця особа не могла бути «сином полку» (як вказано в документі про перейменування провулку Кирпичний від квітня 1965 року). Про нього, як сина полку (яким не він не міг бути), створений міф - заради виконання вказівки згори про найменування однієї з вулиць іменем «сина полку». На думку експертів, не варто називати вулиці на честь осіб, інформація про яких є недостовірною.	Бориса Мартоса вул. Борис Миколайович Мартос (1879-1977) — член Центральної Ради і першого українського уряду, голова Ради Народних Міністрів УНР (04-08.1919), видатний організатор кооперативного руху в Україні. Дотримувався соціалістичних поглядів. З 1920 р. – в еміграції. Перед входом до Університету економіки і торгівлі встановлено пам'ятник (погруддя) видатного кооператора. Григорія Цисса вул. Григорій Іванович Цисс (1869-1934) - відомий художник, учень І.Ю. Рєпіна та із полтавського кола Мясоєдових. До кінця життя проживав на цій вулиці (колишньому пров. Кирпичному), мав тут невелику садибу, за рахунок саду-городу на якій виживав у часи гоніння з боку радянської влади через дворянське походження; тут писав твори (частина їх зберігається в Полтавському художньому музеї). З 1920 по 1925 рр. — викладач у художніх студіях Полтави. Університетська вул. Потрібно привести у відповідність назву зупинки громадського транспорту (цього добився Університет економіки і торгівлі), із назвою вулиці, на якій розташовані споруди цього освітнього закладу.
Ковпака вул. (мкрн. «Брайли»)	Ковпак Сидір Артемович (1887-1967) – державний діяч УРСР, один з організаторів партизанського руху, генерал-майор, двічі Герой Радянського Союзу. Із 1919 р. член ВКП(б), у 1917-19 рр. брав участь у боях проти армії Української Держави та загонів вільного козацтва. У 1930-х закінчив спецшколу ОГПУ. З 1937 р. очолював радянський виконком м. Путивль. Учасник численних боїв проти загонів УПА. З 1944 р. депутат Верховної Ради УРСР, з 1947 р. по 1967 р. – заступник керівника Президії ВР УРСР. Член ЦК КП(б)У в 1942-1943 та 1949-1967 роках. Брав активну участь у репресіях проти борців за самостійну Україну. Вулиця має бути перейменованою згідно з Законом «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів...» (2016 р.), як один із керівництва комуністичної партії УРСР. Цей Закон не передбачає винятків.	Вул. Родини Чижевських. Павло Іванович Чижевський (1860-1925) народився в Гадячі, з 1905 по 1918 рік проживав у Полтаві, де був одним із організаторів і провідників Полтавської Громади Товариства українських поступовців. Став членом правління, а згодом і директором головного фінансового центру представників місцевого середнього бізнесу — Полтавського Товариства Взаємного Кредиту. Депутат Державної думи Росії, член Центральної Ради, двічі був Полтавським губернським комісаром УНР, склав проект Конституції незалежної України, був міністром фінансів в уряді УНР. В еміграції заснував Український клуб у Женеві. Мав синів: <i>Григорія</i> — міністра внутрішніх справ УНР, губернського комісара Української Центральної Ради та Директорії УНР на Полтавщині, учасника Другого Зимового походу Армії УНР, та <i>Миколу</i> — видатного науковця-металурга, підполковника Артилерії Армії Української Народної Республіки.

<p>Комарова вул. <i>(на межі з с-щем Розсошенці)</i></p>	<p>Комаров Володимир Михайлович (1927-1967) — льотчик-космонавт СРСР, двічі Герой Радянського Союзу (1964, 1967). Загинув під час посадки космічного корабля «Союз-1». Не має жодного стосунку до Полтави і Полтавщини.</p>	<p>Сергія Корольова вул. На честь Сергія Павловича Корольова (родове прізвище Королів; 1906-1966) — вчений у галузі ракетобудування та космонавтики школи академіка Михайла Кравчука, конструктор. Один із засновників практичної космонавтики. Перший головний конструктор ракетно-космічних систем в СРСР, де перед цим був в'язнем концтаборів ГУЛАГ. Академік АН СРСР (з 1958), очолив ракетну програму СРСР. Під його керівництвом було запущено першу міжконтинентальну балістичну ракету, перший штучний супутник Землі, здійснено перший політ людини (Юрія Гагаріна) в космос та вихід людини в космос.</p>
<p>Корзуна вул. <i>(Яківці)</i></p>	<p>Корзун Павло Петрович (1892-1943, підірвався на міні біля с. Березова Лука, похований у м. Гадячі) — радянський воєначальник, генерал-лейтенант (1942), учасник військової операції більшовицької Росії з окупації у 1919-1920 рр. держави «Бухарський емірат». Персоналія не має безпосереднього стосунку до Полтавської громади.</p>	<p>Володимира Янченка вул. – Янченко Володимир Ананійович, генерал-хорунжий Армії УНР, учасник боротьби за незалежність України у ХХ столітті; уродженець с. Василівка (тепер Чутівська селищна рада Полтавського району Полтавської області). Начальник 17-ї дієвої дивізії Північної групи Дієвої армії УНР. Учасник Першого Зимового походу. З 1920 року в еміграції.</p> <p>Павла Клепатського вул. Клепатський Павло Григорович (1885– після 1938) – історик, історіограф, архівіст, краєзнавець, викладач. Викладав курс історії України в Одесі, Києві, Кам'янці-Подільському (в останньому обирався ректором інституту). У 1926-1931 рр. викладає у Полтаві (нинішньому педуніверситеті). У його науковому доробкові полтавський період був одним із найбільш плідних. Зокрема, він завершив підготовку докторської дисертації з історії Диканського маєтку Кочубеїв другої половини ХVІІ – першої третини ХІХ ст. Підготував підручник «Огляд джерел з історії України», за який його було звинувачено в українському націоналізмі й вислано з Полтави. Розпочався період переслідування і переїздив в інші міста. 1936 р. заарештований «як один із керівників контрреволюційної повстанської організації, яка готувала кадри для боротьби з радянською владою, з метою відторгнення України від СРСР і створення незалежної України». Де закінчився його життєвий шлях – невідомо.</p>
<p>Куликова пров. <i>(Рогізна)</i></p>	<p>У рішенні 1958 року зазначено, що вул. названа на честь «Героя Радянського Союзу т. Куликова, загинувшого в період Великої вітчизняної війни». Під це визначення підпадають троє: Куликов Василь Іванович (1921-1943); Куликов Іван Миколайович (1925-1944); Куликов Олексій Олександрович (1917-1943).</p>	<p>Незламності пров. – термін, що в суспільній свідомості позначав незламність спротиву українського народу й Збройних Сил України гібридній війні російської федерації проти України.</p> <p>Івана Рибаківа пров. Рибаків Іван Федотович (1890–1963) – історик, економіст, архівіст. Залишив унікальні щоденники про життя Полтави в 1918-1924 рр. Народився у зросійщеному Херсоні. Але порівняно недовго працюючи в Полтаві вивчив, вільно володів і писав наукові статті українською мовою. Вчався на юридичному й історико-філологічному факультетах Московського університету. З 1912 року розпочав педагогічну діяльність. У травні 1919 року переїздить до Полтави де був обраний професором Історико-філологічного факультету. Із серпня 1919-го по квітень 1921 р. керував цим закладом. Ректор Полтавського інституту народної</p>

		освіти з березня 1922 року до листопада 1923 року. Одночасно керував губернським архівним управлінням. Із 1924 року працював у архівних установах і вузах Моски й Ленінграда. У 1949–1952 рр. – завідувач кафедри політичної економії Ленінградського державного університету (ця посада вважалася в СРСР високою).
Леваневського вул. (Центр Полтави)	Леваневський Сигізмунд Олександрович (1902-1937) – льотчик, Герой Радянського Союзу (1934), займав посаду начальника льотної частини Центральної Всеукраїнської школи пілотів ТСОАВІАХІМу в Полтаві у 1929-1932 рр. Експерти вважають достатнім вшанування його пам'яті меморіальною дошкою на будинку, в якому він жив.	<i>Вул. Кам'яна</i> (Пропонуємо повернути історичну назву цієї вулиці: так її називали до середини 1930-х років, оскільки була чи не найраніше в місті покрита кам'яною бруківкою). <i>Вул. Четвертого Універсалу</i> . Четвертий Універсал Української Центральної ради (УЦР) — державно-правовий акт, що проголошував незалежність Української Народної Республіки (УНР) від Росії. Прийнятий 9 січня 1918 року (за старим стилем) у Києві.
Лідова вул. (Центр Полтави)	Лідов Петро Олександрович (1906-1944) – військовий кореспондент газети "Правда". Перейменувати як названу на честь кореспондента головного органу більшовицької партії, який випадково загинув у Полтаві. Вшанування відбулося не за подвиг, а за посаду. Його могила в Полтаві вже є меморіалізованою. Колишні назви вулиці: Просвіт'янська, Ново-Кременчуцька	<i>Вул. «Просвіти»</i> . У 1918 – 1921 роках ця вулиця була осередком української національної освіти і просвітництва. У будинку №9/12 діяв Український інститут, перейменований у 1919 році на Педагогічний. Його директор Олекса Левитський був одночасно й керівником полтавської «Просвіти»; тут розташовувався її керівний орган. Під керівництвом О.А. Левитського, зусиллями інших діячів «Просвіти», був відкритий Історико-філологічний факультет, який у 1919 р. ненадовго, але став Полтавським університетом (його ліквідувала в серпня 1919 року російська окупаційна влада, а в квітні 1921 р. радянська влада об'єднала факультет з педінститутом у Полтавський інститут народної освіти, який діяв до 1930 року). Полтавська просвіта видавала україномовні книги, підручники, займалася українізацією освіти. Але на початку 1920-х була розгромлена радянською владою, та почала відроджуватися в кінці 1980-х років. <i>Вул. Олександра Кулика</i> . Кулик Олександр Васильович (1953 - 2016, Полтава) — український політик патріотичного спрямування, правозахисник, журналіст і видавець. Головний редактор газет «Полтавський вісник» і «Полтавська думка»
Лізи Чайкіної вул.	Чайкіна Єлизавета Іванівна (1918-1941) – секретар Пенівського підпільного райкому комсомолу Калінінської області, одна з організаторів партизанського загону в роки Великої Вітчизняної війни. Герой Радянського Союзу. Ця персоналія не має відношення до історії Полтави і Полтавщини. Колишня вул. Окремі Хатки (до 1955 р.).	<i>Федора Берглезова вул.</i> Федір Іванович Берглезов (1882–1972, Полтава) – фахівець у галузях овочівництва і садівництва. Професор, мав вітчизняну й зарубіжну освіту. Працював у школах садівництва та овочівництва з 1909 р., зокрема, у Полтавського училищі садівництва та городництва (1918– 1956, з перервами), з 1919 р. - технікуму; був його першим директором. Розробив проект дендрологічних парків у Полтаві. Його можна назвати послідовником Івана Гуссона. <i>Міняйлівська вул.</i> – входила до кутка «Міняйлівка», в документі 1920-1930-х років: Міняйлівка. Окремі Хатки. Походить від прізвища Міняйло, чисельні родини яких жили на межі Павленок і Нижньої Колонії. <i>Тренке вул.</i> – ще від середини XIX століття землі тут придбала відома й

<p>Лізи Чайкіної пров. <i>(район «Нижня Колонія»)</i></p>		<p>заможна родина німецьких колоністів Трепке. Тут вони організували виробництво цегли. Останній власник – Еміль Трепке (на цеглі клеймо «ЕМ»). Ділянку за Єврейським кладовищем називали «урочище Трепчине».</p> <p>Пам'яті жертв Голокосту пров. (Розташований біля колишнього Єврейського кладовища; як вшанування пам'яті тисяч жителів Полтави єврейської національності та їхніх родичів, знищених німецькими нацистами восени 1941 року).</p> <p>Миколи Гавриленка пров. Гавриленко Микола Іванович (1889-1971, Полтава) - учений-зоолог (орнітолог), музейник, викладач. Був репресований. Ще будучи студентом Харківського університету, із 1913 р. почав працювати в Полтавському краєзнавчому музеї: помічником завідувачого природного відділу (1916 – 1922), завідувачем відділу природи музею (1923 – 1935, 1941 – 1944 рр.). Його заслуга – у збереженні декількох заповідників на Полтавщині. Доклав зусиль для порятунку експонатів після того, як гітлерівці підпалили музей у вересні 1943 р. З 1946 до 1960 р. працював викладачем у Полтавському педагогічному інституті. Власноручно виготовив унікальну колекцію тушок птахів краю (упродовж польових робіт 1900-1959 рр. – понад 5 тис. екземплярів). Жив на вул. Овражній, похоронений на протилежному схилі яру.</p>
<p>Ляхова вул. <i>(Центр Полтави)</i></p>	<p>Ляхов Андрій Микитович (1908-1943) – гвардії полковник, загинув у боях за Полтавщину, похований на території меморіального комплексу Солдатської Слави. Вшанування персоналії відбулося шляхом меморіалізації його могили. Колишня вул. Кругла</p>	<p>Вул. Магдебурзького права – як нагадування про приналежність Полтави до європейської історії і права ще від XVII-XVIII століть. Можливо, хтось запропонує вул. Григорія Левченка</p>
<p>Любові Шевцової вул. <i>(Браїлки)</i></p>	<p>Шевцова Любов Григорівна (1924-1943) – радянська підпільниця, член штабу підпільної молодіжної організації «Молода гвардія». Герой Радянського Союзу. Перейменувати. Організація (значною мірою, міфологізована) і персона не мали стосунку до історії Полтавщини і Полтави.</p>	<p>Вул. Харитини Пекарчук (1894-1973). Хорунжа Армії УНР – перша жінка, яка отримала українську державну нагороду в XX ст. - жетон ордена «Залізного хреста» № 1 і Хрест Симона Петлюри.</p> <p>Вул. Наталії Мірза-Авакянц. Мірза-Авакянц Наталія Юстинівна (1888-1940?) - українська археограф і джерелознавець, громадська діячка. Народилася на Полтавщині в родині земського лікаря. У 1907 році закінчила Київську жіночу гімназію, а 1913 року склала державний іспит при Московському університеті, брала там участь в українському житті. З 1915 р. викладає в Києві. Улітку 1918 р. – в Полтаві (в Учителівському інституті, Історико-філологічному факультеті, в.о. ректора Інституту народної освіти в 1921-1922 р.). До 1924 р. була проректоркою агрокооперативного технікуму (попередника Аграрного університету). Однією з перших почала студіювати історію жінок в Україні та історію повсякденності. Н. Мірза-Авакянц вперше вписалася історію України в європейський контекст. Написала працю "Історія України в зв'язку з історією Західної Європи". У подальшому працювала в інститутах Харкова, Луганська, Києва. Розстріляна «за український націоналізм», ймовірно, на початку 1940 року. Реабілітована в 1959 р.</p>

<p>Лютневої Революції вул. (За Київським вокзалом)</p>	<p>Лютнева революція 1917 року в Росії – революційні події лютого-березня 1917 року, що завершилися падінням монархії у Російській імперії. Перейменувати як названу на честь неактуальної в наш час події.</p>	<p>Вул. Григорія Ващенка. Григорій Григорович Ващенко (1878-1967) – теоретик і практик системи української національної освіти. Народився на історичній Полтавщині. Навчався у Волинській і Полтавській духовних семінаріях, закінчив Московську богословську академію. Під впливом атеїстичних ідей відмовився бути священиком і присвятив своє життя практичному і науковому розв'язанню проблем навчання і виховання. Педагогічна діяльність Г. Ващенка почалася в 1903 р. у Полтаві, зокрема, в учительській семінарії на Шведській Могилі. Займався літературною діяльністю, викладав в інших місцевостях Російської імперії. Взимку 1918 року повернувся в Полтаву, був професором Учительського інституту та Історико-філологічного факультету, працював і в школі №5 яка тепер розташована на цій вулиці; декілька років керував вчительськими курсами в Біликах. У 1924-1934 рр. – знову професор Полтавського педінституту, завідував кафедрами педагогіки. У січні 1934 р. його звільнено з роботи. Після 6 років поневірянь повернувся в Полтаву, де його застала війна. Працював у редакції газети «Голос Полтавщини». Узимку 1943 р. емігрував. Після закінчення Другої світової війни Г. Ващенко обійняв посаду професора педагогіки в Українському вільному університеті у м. Мюнхені, а з 1950 р. - ректор Богословської академії. Його педагогічні погляди знайшли відображення в підручнику «Загальні методи навчання», у творах «Засади естетичного виховання», «Виховна роль мистецтва», «Тіловиховання як засіб виховання волі і характеру», «Виховний ідеал», у розділах до курсу дидактики «Система освіти в самостійній Україні», «Система навчання», «Організаційні форми навчання». Головними елементами української національної системи освіти Г. Ващенко визнавав ідеалістичне світосприймання й християнську мораль.</p> <p>Вул. Юрія Колларда. Коллард Юрій Жерардович (1875-1951) залізничник, діяч УНР. Середню освіту здобув у Полтаві, за часів УЦР очолював управління залізниць, за гетьманату обіймав керівні посади в Залізничному відомстві, при Директорії УНР очолював міністерство шляхів. З 1921 р. в еміграції (Чехії, Німеччині).</p>
<p>Малиновського вул. (Колишня вул. Малобудищанська)</p>	<p>Малиновський Родіон Якович (1898-1967) — радянський воєначальник та державний діяч. Полководець Другої світової війни, Міністр оборони СРСР (1957-1967), Двічі Герой Радянського Союзу (1944, 1958). Народний герой Югославії (1964). Безпосередньо не пов'язаний із Полтавщиною.</p>	<p>Вул. Малобудищанська – повернути історичну назву вулиці, яка походить від імені розташованого поруч села Малі Будища (відомі назвою цегельного й черепичного заводів; тут проходили епізоди Полтавської Битви). <i>Будища</i> – теж стародавній термін, який означав споруди для виробництва поташу тощо.</p> <p>Вул. Олександра Мальцева – Мальцев Олександр Фелікісімович (1855– 26.11.1926, Полтава) – лікар-психіатр, невропатолог, громадський діяч. Доктор медицини. Від 1881р. працює в лікарнях для душевнохворих в різних містах. Від 1886 р. – директор Полтавської губернської психіатричної лікарні. 1890 р. організував біля роздорі-</p>

		жжя на Малі Будища і Шведську Могилу колонію для психічно хворих з безкоштовним лікуванням. Позитивні результати його діяльності в Полтаві визнані й за межами міста та держави. Його ім'ям названо Полтавську обласну клінічну психіатричну лікарню, яка розташована неподалік цієї вулиці.
Марата вул. (Кобищани)	Жан-Поль Марат (1743-1793) – французький лікар, публіцист, революціонер під час Великої французької революції, голова Якобінського клубу. Перейменувати. Марат - символ якобінського терору, творець «якобінського ВЧК». Не можна мати таку назву!	вул. Кобищанська – за розташуванням в передмісті Полтави, потім – її історичному районі Кобищани.
Марата пров.		Пров. Чорний Яр. – Назва яру, на дні якого протікає струмочок «Чорненька». Історична назва цього яру – Чорний.
Маршала Бірюзова вул. (Колишня назва - вул. Велико-Решетилівська)	Бірюзов Сергій Семенович (1904-1964) – Маршал Радянського Союзу, Герой Радянського Союзу, росіянин. У 1939-1941 роки проживав у м. Полтава. Член ЦК КПСС у 1961-1964 роках. Враховуючи ціну, якою здобувалася перемога, ми не можемо вшановувати радянських воєначальників. Бажано повернути історичну назву.	Вул. Решетилівська – таку історичну назву доцільно повернути вулиці, яка до 1965 р. мала назву Велико-Решетилівська. Першою частиною назви можна знехтувати, оскільки в наш час немає інших подібних назв.
Матросова вул.	Матросов Олександр Матвійович (1924-1943) – рядовий-піхотинець, борець «штрафбату». Герой Радянського Союзу. Перейменувати. Не має жодного відношення до Полтави і Полтавщини.	Віктора Ревегука вул. Ревегук Віктор Якович (1938-2019) – краєзнавець, дослідник новітньої історії України та Полтавщини, національно-визвольного руху першої половини ХХ століття, громадський активіст. Працював учителем, викладачем (з 1975 до 2014, незмінно викладав історію України в Полтавському педуніверситеті). Мав близько 300 наукових і публіцистичних публікацій, з-поміж яких понад 20 монографій і підручників: «Новітня історія Полтавщини (перша половина ХХ століття)» (у співавт., 2005), «Новітня історія Полтавщини (друга половина ХХ століття)» (у співавт., 2007), «У боротьбі за волю України (визвольні змагання на Полтавщині 1920-1925 рр.)» (2000), «Полтавщина в добу Української революції 1917-1920 рр.» (2002), «Полтавщина в роки Другої світової війни (1939-1945)» (2004), «Гомін долі: українське національне життя Полтавщини в часи Другої світової війни (1941-1945 рр.)» (2008), «Короленко в Полтаві (1917-1921)» (2009), «Полтавщина в роки радянсько-німецької війни (1941-1945)» (2010), «Отамани Полтавського краю – борці за волю України: нариси з історії» (2011), «Національне відродження Полтавського краю» (2012), «Полтавщина під німецькою окупацією (1941-1943)» (2015), «Полтавці – поборники державної незалежності України» (2017), «Полтавщина. Протибільшовицький рух опору 20-30-их років ХХ століття» (2017) та інших. Автор і учасник створення просвітницьких теле- і радіопередач, виставок, лекторіїв тощо.
Матросова пров. (район «Електро-мотор»)		Гостомеля вул. (місто-герой України, на честь його захисників) Федора Борківського вул. Федір Борківський (1902-1942) — діяч Визвольних змагань 1917-1920 рр., пізніше діяч ОУН. Міський голова Полтави в роки її німецької окупації (10.1941-03.1942).

		<p>Проходив у справі Спільки визволення України у 1929-1930 рр., відбув 10 років у Соловецькому таборі особливого призначення. Після звільнення жив у Полтаві на вулиці Монастирській №15. Напередодні радянсько-німецької війни працював бухгалтером Полтавського хлібозаводу.</p> <p>У 1941 р. пристав до Похідних груп ОУН (фракція А.Мельника), які розшукали його за старими контактами. У жовтні 1941 р. німецька окупаційна влада призначила його першим міським головою Полтави. Брав участь в установчих зборах Української національної ради в Києві. Заснував місцеве відділення Українського Червоного Хреста. Під його керівництвом чи за сприяння відновлювалися заклади української освіти, культури і церкви. Розстріляний німецькими окупантами у зв'язку з їхньою кампанією боротьби з українським національним рухом.</p> <p>Андрія Лівницького вул. Андрій Миколайович Лівницький (1879-1954) був комісаром Полтавщини при Тимчасовому уряді і Директорії УНР. Посідав чільні посади в декільком урядах УНР. З 1920 р. – в еміграції. Президент УНР в екзилі (1926—1954).</p>
Молодогвардійська вул. (Яківці)	<p>На честь молодіжної антинацистської підпільної організації «Молода гвардія», яка діяла у м. Сорокиному (тоді Краснодар) у період німецько-радянської війни. Історія «Молодої гвардії», описана О.Фадєєвим у романі на замовлення Сталіна до 30-річчя Жовтневого перевороту, а потім зображена в однойменному фільмі, сильно відрізнялась від свідчень очевидців тих подій. Організація не має жодного відношення до історії Полтави і Полтавщини. Суто радянська пропагандистська назва.</p>	<p>Вул. Петраша Яковенка – сотника (командира Полтавської сотні) Полтавського козацького полку XVII століття (1649), від прізвища якого, вірогідно, походить назва села Яківці.</p> <p>Вул. Відрадна. За назвою помістя й дачі всесвітньовідомого лікаря-хірурга Миколи Васильовича Скліфосовського (1836-1904), який неподалік мав садибу «Відрада». На основі садиби була організована високопродуктивна економія (по типу європейського фермерського господарства). Неподалік розташована могила М.В.Скліфосовського, його сина, й імовірно – дружини та доньки.</p>
Муравйова пров. (Яківці)	<p>Судячи з тексту Постанови 1958 р., мова йде про страченого в 1826 р. декабриста Сергія Івановича Муравйова-Апостола (1796-1826). Інформація в Постанові наскільки неповна, що не виключено – на честь Микити Муравйова. Експерти вважають неприйнятним увіковічення членів цього російського руху в назві вулиці українського міста. Тим більше, що не можна точно ідентифікувати – на честь якого з цих декабристів.</p>	<p>Тростянецький пров. - На честь міста Тростянця Сумської області, захисники якого не дозволили глибоко просунутися російським окупантам узимку – навесні 2022 року на територію Полтавщини.</p> <p>Сергія Єфремова пров. Сергій Олександрович Єфремов (1876-1939) — громадсько-політичний і державний діяч, літературний критик, історик літератури, академік Української академії наук (з 1919), віце-президент ВУАН (з 1922), дійсний член Наукового товариства імені Тараса Шевченка у Львові, публіцист, один із творців української журналістики. Брав участь у розробці концепції української державності, української національної культури й освіти. Надрукував (загалом) близько десяти тисяч публіцистичних і наукових статей. Видав ряд монографічних нарисів, присвячених творчості українських письменників і поетів. Неодноразово бував у Полтаві.</p>
Нахімова вул.		<p>Вул. Лтави. Від другої половини XI століття на місці сіверянського поселення біля правого крутого схилу долини Ворскли інтенсифікується</p>

	Нахімов Павло Степанович (1802-1855) – російський флотовець, адмірал, переможець у Синопській битві, один із організаторів та керівників оборони Севастополя у 1854-1855 рр., героєм Кримської війни. Не має відношення до історії Полтави і Полтавщини	життя в поселенні давньоруського часу. Воно стає східним форпостом Переяславської землі Стародавньої Русі – літописною Лтавою. Перша згадка про неї міститься у Іпатіївському літописі. «Лтава» - це назва заболоченої місцевості, якою тоді була долина Ворскли, особливо її рукав Рогізна, що зник у ХІХ столітті, і біля якого розташована ця вулиця.
Нахімова пров. (Кривохатки)		Адмірала Остроградського пров. Михайло Михайлович Остроградський (Остроградський-Апостол; 1870, с. Пашенівка, Кобеляцький повіт — 1923, Бухарест) — український військовий діяч, контрадмірал, командувач Чорноморським флотом Української Держави. Кривохатський пров. — за стародавньою назвою поселення (села, передмістя) — «Кривохатки», яке було тут ще недавно.
Нестерова бульвар (Брайліки)	Нестеров Петро Миколайович (1887-1914) — російський пілот, перший виконавець «петлі Нестерова» та повітряного тарана. Ім'я входить до пантеону героїв імперії. На думку експертів, не є визначною постаттю в історії краю і України.	Лікаря Скліфосовського бульвар – на честь всесвітньвідомого лікаря-хірурга Миколи Васильовича Скліфосовського (1836-1904), який мав дачу в Полтаві, під час відпустки займався безкоштовною медичною допомогою населенню. Його іменем названа обласна лікарня.
Нікітченка вул. (Сади-2)	Нікітченко Микола Степанович (1901-1975) – командир 95 гвардійської Полтавської стрілецької дивізії, яка визволяла Кременчук в 1943 році. При деокупації Полтави командиром цієї дивізії ще не був.	Джохара Дудаєва вул. Джохар Дудаєв (1944-1996) — чеченський військовий, державний та політичний діяч, лідер чеченського визвольного руху у 1990-х роках, перший президент Чеченської Республіки Ічкерія, її верховний головнокомандувач (1991-1996). У часи СРСР мав звання генерал-майора авіації (1989). Із 1985 по 1987 рік тоді полковник служив у Полтаві на посаді начальника штабу 13-ї гвардійської важкої бомбардувальної дивізії. Мешкав із родиною в будинку на вул. Нікітченка, 4 (якийсь час і на вул. Кучеренка, 12). Відомі його виступи на підтримку України й українського народу. Вільної Ічкерії вул. На честь вільнолюбного народу Чеченської Республіки Ічкерія (ЧРІ) - державного утворення, що існувало після розвалу СРСР в 1991 р. на частині території Чечено-Інгуської АРСР. ЧРІ ліквідована російською владою 2000 р. після Другої чеченської війни. Чеченці, які не змирилися з установленням на цій території маріонеткового режиму, воюють у Збройних силах України, боронячи нашу і свою свободу проти російських окупантів.
Олега Кошового вул. (Юрівка)	Кошовий Олег Васильович (1926-1943) – Герой Радянського союзу, комісар підпільної комсомольської організації «Молода гвардія», яка існувала в місті Краснодон (нині Сорокине) Луганської області під час німецько-радянської війни. Вказаний об'єкт топоніміки є яскравим втіленням радянської практики ідеологічної номінації, що використовувалися для пропаганди комуністичного тоталітарного режиму. Перейменувати (крім навчання протягом кількох місяців у СШ № 8, ця персоналія не має іншого стосунку до Полтави). Вшанування відбулося	Олега Ольжича вул. – на честь Олега Олександровича Кандиба (літературний псевдонім – Олег Ольжич), (1907, Житомир -1944, концентраційний табір Заксенхаузен) — український поет, політичний діяч, археолог. Син відомого українського поета Олександра Олеса. Очолював культурно-освітню референтуру Проводу українських націоналістів (ПУН) (1937) і Револьційний Трибунал Організації українських націоналістів

	встановленням меморіальної дошки на будинку школи №8 (вважали б, що цього достатньо для збереження пам'яті про особу).	(ОУН) (1939–1941). Заступник Голови ПУН полковника Андрія Мельника, та Голова ПУН на українських землях (з 05.1942), Голова ПУН ОУН (01.1944 — 10.06.1944).
Олександра Бідного вул. (Назва з 1988 р. дана одній із нових вулиць мкрн. «Левада»)	Бідний Олександр Леонідович – народився 1964 у Полтаві. Працював слюсарем на Полтавському ТРЗ. 1983 року загинув в Афганістані. Нагороджений орденом Червоної Зірки (посмертно). В 2017 році на його честь на фасаді школи №27 встановлена меморіальна дошка. Тобто пам'ять про цю людина вже увіковічена. Експерти схиляється до перейменування геоніму, оскільки загибель особи зумовлена вторгненням військ СРСР до суверенної держави, як і в 2014 р. Росія вторглася до України. Цю категорію не можна автоматично віднести до захисників України.	Енеїди вул. — за назвою твору І.П. Котляревського. Ця назва добре буде поєднуватися з назвою «вул. Чураївни» в густонаселеному районі Полтави – Леваді. Кінно-Ярмаркова вул. – повернути історичну назву (колись тут проходила частина Іллінського ярмарку; для торгівлі незаселена тоді площа використовувалася ще й у часи після Другої світової війни).
Олександра Маринеско вул. (Вакуленці)	Маринеско Олександр Іванович (1913-1963) — командир Червонозоряного підводного човна С-13, капітан 3-го рангу, відомий за «Атакою сторіччя», коли був потоплений німецький корабель «Вільгельм Густлофф». Герой Радянського Союзу (посмертно, 1990). Перейменувати (як названу на честь особи, що не має стосунку до Полтави). Вулиця отримала назву в 2016 р. тільки завдячуючи міфу (дезінформації) про народження Маринеско на Полтавщині.	Вул. Михайла Білинського (1883-1921) - уродженця Полтавщини, контр-адмірала військового флоту УНР. Чорноморський флот на початку 1918 р. підняв українські прапори, але щоб він не дістався Україні за наказом Леніна його потопили. М. Білинський був міністром морських справ УНР і організатором української дивізії морської піхоти. Загинув під час другого Зимового походу в листопаді 1921 року. Вул. Борова – розташована біля бору (соснового лісу) в селищі Вакулинці.
Олександра Сазонова вул. (розташована північніше «Авіамістечка»)	Сазонов Олександр Михайлович (1897-1955) – генерал-майор, командир 9-ї гвардійської Полтавської повітрянодесантної дивізії, яка брала участь у деокупації Полтави в вересні 1943 р. Перейменувати. Враховуючи ціну, якою здобувалася перемога, ми не можемо вшановувати радянських воєначальників. Їх імена не повинні слугувати прикладом для українських військових.	вул. Євгена Мишковського. Євген Васильович Мишковський (Мешковський, 1882-1920) – начальник Генерального штабу армії УНР, який був смертельно поранений у битві під Чорним Островом на Західній Україні. Походив із козацько-старшинського роду на Полтавщині. Навчався у Полтавській семінарії.
Осипенко вул. (р-н Лугової)	Осипенко Поліна Денисівна (1907-1939) — радянська льотчиця українського походження, одна з перших жінок, ушанована званням Героя Радянського Союзу (1938). Перейменувати. Не має відношення до історії Полтави і Полтавщини.	Галини В'юн вул. Галина Іванівна В'юн (1912-1972), громадська діячка, письменниця. У 1930-х на початку 1940-х мешкала в Полтаві, навчалася в технікумі. Під час нацистської окупації стала одним з організаторів, згодом головою Українського Червоного Хреста Полтавщини. В еміграції залишила спогади про Полтаву в роки німецької окупації. Олени Степанів вул. Олена Іванівна Степанів (відома як Олена Степанівна) (1892 — 1963) — українська історикиня, викладачка географії, громадська та військова діячка; перша в світі жінка, офіційно зарахована на військову службу в званні офіцера; четарка Української Галицької Армії. Ув'язнена радянських таборів.

		Вул. Нижня Колонія. Цей район Полтави на початку 20 століття мав назву «Нижня Колонія», а в 1919-1920 роках навіть окрему сільраду з такою назвою. Пропозиція має на меті відновлення історичної назви.
Панфілова вул.	Панфілов Іван Васильович (1892-1941) – радянський військовий діяч, генерал-майор, Герой Радянського Союзу. Ця особа не має стосунку по Полтавщині й Полтави. Колишня вул. Заводська, перейменована у 1962 році	Колонійська вул. На згадку про існування в Полтаві «Колонії німецьких фабрикантів». Так раніше називали вул. Сковороди. Вул. Панфілова (колишня Заводська), з'єднувала через Чамарин яр Верхню Колонію (старого заселення) з Нижньою Колонією (нового заселення й господарського освоєння). Одночасно, відмежовувала останню від району Павленки (розташований західніше). Злуки вул. – на пошану двох акцій 1919 і 1990 років, які символізували об'єднання українських земель. Як символічно ця вулиця з'єднує два крутосхили Чамариного Яру.
Панфілова пров. (Павленки - Нижня Колонія)		Івана Гуссона пров. Іван (Іоанн) Гуссон – власник садового підприємства на Павленках, у саду якого 18 травня 1861 року був посаджений «Дуб Тараса Шевченка» – перший у світі живий пам'ятник Кобзарю. Є версія про те, що І.Гуссон був знайомий з Тарасом Шевченком під час відвідування останнім Полтави (у той час садівник Гуссон був орендатором міського парку – у наш час парку «Перемога»). Закладений І.Гуссоном сад був на початку 1890-х років куплений полтавським земством для створення Училища садівництва й городництва, яке підготувало чимало фахівців для краю. Єврейський пров. Пропонується назвати у зв'язку із розташуванням біля колишнього Єврейського кладовища.
Півненка вул. (р-н Рогізна)	Із 1920-х років провулок (тепер – вулиця), носить ім'я полтавського залізничника, який у 1918 році загинув біля станції Якимівка, захищаючи радянську владу. Перейменувати. Оскільки цей геонім втратив актуальність, прославляє особу (навіть без імені), що боролася за встановлення комуністичного режиму. Колишній пров. Мокрий.	Професора Таранушенка вул. Професор Стефан Андрійович Таранушенко (1889-1976) – доктор мистецтвознавства, видатний знавець української старовинної архітектури, музейник, учасник пам'яткоохоронного руху. Завдяки його 5 тис. фото, ми знаємо, як виглядали в 1920-х роках цивільні будівлі й церкви (у т.ч. пізніше знищені), зокрема, в Полтаві й на Полтавщині. Директор музею українського мистецтва в Харкові. У 1933 р. заарештований «за український націоналізм». Після відбуття 3-х років у концтаборі, йому дозволили повернутися в Україну тільки після смерті сталіна. Похований у Києві на Байковому кладовищі. Професора Шульгина вул. Історик, професор Олександр Якович Шульгин (1889-1960) народився на Полтавщині, походить із козацько-шляхетського роду. В 1917 році увійшов до складу Української Центральної ради. В уряді очолив Генеральне секретарство міжнародних справ, а згодом — Міністерство закордонних справ. За Української Держави гетьмана Павла Скоропадського продовжив дипломатичну службу. Олександр Шульгин був одним із переговорників на Паризькій мирній конференції 1919-го. Усіма доступними способами намагався відстояти визнання незалежності

		України, але міжнародна дипломатія на той час вирішувала питання територіальної приналежності Східної Галичини. Після поразки Української революції Олександр Шульгин увійшов до Державного центру УНР в екзилі. В еміграції провадив активну політичну та наукову діяльність. Він є першим Міністром закордонних справ УНР, представляв Україну на першій Асамблеї Ліги Націй у Женеві.
Полівки вул. (Юрівка)	Імовірно, на честь більшовика І. Полівки, розстріляного денікінцями (судячи з публікацій у пресі 1980-х років). Жив у селищі Юрівка. Достеменно інформація про цю особу відсутня в архівах. На думку експертів, якщо невідомо, на чию честь названа вулиця, то такі вулиці і провулки повинні бути перейменовані.	Чумацький Шлях вул. Ця довга вулиця, яка, в основному, спрямована із півночі на південь Полтави, чимось нагадує Чумацький Шлях – тривалу подорож за сіллю, рибою тощо, який тягнувся чи не від Балтійського до Чорного моря. Одна із його гілок проходила і Полтавою.
Пугачова вул. (Юрівка)	Пугачов Омелян Іванович (1742–1775) – донський козацький отаман, один із керівників селянської війни 1773-1775 рр. Перейменувати, як діяча з історії царської Росії, не пов’язаного із вітчизняною історією і Полтавщиною.	Степана Лазуренка вул. На честь командира першої регулярної військової одиниці української армії доби УНР – першого українського козацького полку ім. Богдана Хмельницького, уродженця Полтавщини. Лазуренко Степан Савич (1892, м. Гадяч - 1969, США) — військовий діяч, полковник Армії УНР (в еміграції). Повернувшись до України з фронтів Першої світової війни, штабс-капітан Лазуренко взяв активну участь у творенні національного війська. Був одним із засновників Богданівського полку (травень 1917 р.). Після розформування частини служив курінем у Дорошенківському полку Запорозької дивізії. Бився з червоними військами під Крутами. В березні 1918 р. брав участь в боях проти більшовиків на території Полтавщини. Після того, як у Полтаві Запорозька дивізія була розгорнута в корпус, а Богданівський курінь — в полк, командував другим куренем богданівців. Взимку 1918–1919 рр. захищав від більшовиків північно-східні рубежі України. З кінця 1919 року в еміграції. Чорних Запорозжців вул. «Чорні запорожці», або «чорношличники»; повна назва — кінний дивізіон 2-го Запорізького полку (згодом 1-й полк Чорних запорожців) — військове формування кавалерії армії Української Народної Республіки, що існувало в 1918—1920 роках. Отаманом полку був уродженець Полтавщини генерал-хорунжий Петро Гаврилович Дяченко (1895-1965). Військове формування механізованих військ Збройних сил України — 72-га окрема механізована бригада носить почесне ім'я Чорних Запорозжців; відстоює суверенітет і територіальну цілісність України у війні проти російських загарбників (з 2014 року).
Ракова вул. (Павленки)	Ймовірно, Раков Василь Іванович (1909-1996), військовий льотчик, учасник Другої світової війни, генерал-майор авіації, Двічі Герой Радянського Союзу. Провулок має назву із 1944 р., вулиця – з 1946 р. Стосунку до Полтави ця персоналія не має. Але точно невідомо, на чию честь названа вулиця. Ще й тому вона має бути перейменована.	Івана Тарана вул. Таран Іван Митрофанович (1901 – ?) – священик, один із найбільш енергійних діячів Української автокефальної православної церкви (УАПЦ) на Полтавщині в 1920-х роках, жертва політичних репресій. Народився на Полтавщині, із 1916 р. навчався у Полтаві (мав здібності до технічних наук). Пов’язав свою долю із українською православною церквою, яка тільки-но зароджувалася. У 1922 р. висвячений на священика УАПЦ. Із 1923 р. – священик, а з 1926 р. – настоятель парафії Воскресенського кафедрального собору – головного храму УАПЦ в Полтаві. На Па-

		<p>вленківському кладовищі Полтави він відслужив панахиду на могилі засудженого до розстрілу старшину армії УНР Івана Білаша, який перед стратою перерізав собі горло бритвою, щоб не дати розстріляти його чекістам. Мав високий авторитет серед парафіян. Після початку гонінь на церкву в кінці 1920-х виїхав до Москви, де продовжував підпільне служіння і паралельно навчався в Духовній академії, але в 1929 р. був заарештований чекістами. Переправлений до Полтавського окружного відділу ДПУ. Звинувачений у веденні «націоналістичної агітації» та підготовці до повстання за відновлення самостійності УНР. Навіть під тортурами не зрікся сану священника. Засуджений до 10 років позбавлення волі. Після звільнення із концтабору в 1939 р. залишений на примусовому поселенні і працював інженером-енергетиком, а потім - директором на підприємствах тресту «Дальбуд» (тепер – Магаданська область рф). Дожив до засудження культу Сталіна. Реабілітований Полтавською обласною прокуратурою тільки в 1989 р.</p> <p>Шістдесятників вул. – на честь всіх діячів руху національного й антикомуністичного опору 1960-х років</p>
Рилєєва вул. (Яківці)	Рилєєв Кіндрат Федорович (1795-1826) – російський поет і революціонер-декабрист, один із нечисленних російських прихильників ідеї національного визволення України. Як письменник, створював позитивний образ українців. Вважаємо за потрібне уточнити цю назву	<p>Кіндрата Рилєєва вул. (уточнення назви – додати ім'я).</p> <p>Євгена Чикаленка вул. Євген Харлампійович Чикаленко (1861-1929) — визначний український громадський діяч, благодійник, меценат української культури, агроном, землевласник, видавець, публіцист. Один з ініціаторів скликання Української Центральної Ради. Принципово не вступав до жодної політичної партії. Залишив об'єктивні спогади про події й діячів Української національної революції 1917-1921 років. Помер в еміграції.</p>
Сакко вул. (заплава Ворскли)	Сакко Нікола (1891-1927) – північноамериканський робітник-анархіст італійського походження. Разом з Бартоломео Ванцетті був засуджений на смертну кару. Цей об'єкт топоніміки є яскравим втіленням радянської практики пропаганди.	<p>Охтирський шлях вул. – Ще навесні 2022 року група Воїнів - захисників України подали пропозицію про перейменування цієї вулиці на честь захисників Охтирки, які не дали просунутися російським загарбникам на територію Полтавської області. <i>Підтримую цю пропозицію.</i></p> <p>Петропавлівська вул. (її назва до 1930-х років).</p>
Сапіго С. вул. (Центральна частина Полтави)	Сапіго Сергій Терентійович (1911-1942) – один з керівників підпільної комсомольсько-молодіжної "Нескорена полтавчанка". В його біографії виявлено ряд суперечливих моментів.	<p>Григорія Левченка вул. Григорій Семенович Левченко (12 серпня 1933, Грабарівка — 24 вересня 2022, Полтава) — український хоровий диригент, композитор і педагог, заслужений діяч мистецтв України, професор ПНПУ ім. В. Г. Короленка. Засновник та керівник українського народного хору «Калина».</p>
Серьогіна вул. (південна частина Полтави)	Серьогін Володимир Сергійович (1922-1968) – військовий льотчик, Герой Радянського Союзу (1945), льотчик-випробувач, інженер-полковник. Трагічно загинув в авіакатастрофі разом з Ю.А.Гагаріним. Особа не має відношення до історії Полтави і Полтавщини.	<p>Леоніда Каденюка вул. Леонід Костянтинович Каденюк (1951-2018) — український льотчик-випробувач 1-го класу, політичний діяч (народний депутат України в 2002-2006 рр.), генерал-майор авіації, перший і єдиний астронавт держави Україна, Народний Посол України, Герой України. Президент Аерокосмічного товариства України.</p>
Серова вул. (р-н Лугової)	Серов Анатолій Костянтинович (1910-1939) – радянський військовий льотчик-випробувач. Герой Радянського Союзу (1938). Загинув разом із Поліною Осипенко	<p>Левка Мацієвича вул. Мацієвич Лев Макарович (1877-1910) — корабельний інженер Російської імперії та перший авіатор українського походження, суднобудівник, автор</p>

		<p>проектів кораблів, підводних човнів, протимінних заслонів, морських аеропланів тощо, український громадський і політичний діяч. Один із засновників Революційної української партії (РУП).</p> <p>Яківчанський яр вул. — розташована біля днища балки, як частини великої Павленківської балкової системи, біля місця, де з'єднуються Павленківський і Яківчанський яр. Нижче цієї вулиці балка носить назву «Безводна долина» або «Задихальний яр». У ХІХ ст неподалік розташовувався цегельний завод, для забезпечення роботи якого струмок перекривали дамбою.</p>
Скобелева пров.	Скобелев Михайло Дмитрович (1843-1882) – російський воєначальник, генерал від інфантерії, генерал-ад'ютант. Колись – Кобеляцький пров.	<p>Володимира Янченка пров. По імені генерал-хорунжого Армії УНР, учасника боротьби за незалежність України у ХХ столітті; уродженця с. Василівка (тепер Чутівська селищна рада Полтавського району Полтавської області) — військовий діяч, генерал-хорунжий Армії УНР. Начальник 17-ї дієвої дивізії Північної групи Дієвої армії УНР. Учасник Першого Зимового походу.</p> <p>Вул. Олелька Островського. Олександр (Олелько) Павлович Островський (1880-1919) — громадський діяч, актор, драматург, письменник і режисер Полтавського театру, якого за наказом голови губвиконкому Я. Дробніса заарештували під час декламування зі сцени шевченківських «Гайдамаків». На захист улюбленця публіки стали його колеги. В.Г. Короленко і навіть місцеві більшовики. Щоб не збурювати громадськість Полтави, чекісти відвезли його до Києва і там розстріляли влітку 1919 р.</p>
Смирнова пров. (в рішенні ім. Ю.Смирнова)	Смирнов Юрій Васильович (1925-1944) – червоноармієць; потрапив у полон на території Білорусії, був убитий нацистами. Герой Радянського Союзу (1944). Персоналія не має стосунку до історії Полтави і Полтавщини.	<p>Миколи Савченка пров. — на честь воїна Української повстанської армії Миколи Лавріновича Савченка (1921-1979). В УПА воювали десятки полтавців, але цей наш земляк (із позивним «Байда») був єдиним відомим, хто мав військове звання сотника – командира сотні «Східняки» (пізніше — хорунжого) і командував курунем (батальйоном), що влітку 1947 р. здійснив героїчний рейд Західної України до Баварії в Німеччині, щоб нагадати світові, що Україна бореться за свою свободу. В еміграції – засновник «Літопису УПА» в США й Канаді.</p> <p>Симона Наріжного пров. Симон Наріжний (1898-1983) – уродженець Полтавщини, історик Гетьманщини, бібліограф, дослідник української еміграції. Навчався в Полтавському університеті (історико-філологічному факультеті), про що залишив цінні спогади. Викладав в українських закладах вищої освіти в Празі; після Другої світової війни жив і виконував наукові дослідження в Австралії, де й похоронений.</p>
Спартак вул.	Спартак (109-71 р. до н. е.) – гладіатор, вождь і лідер рабів під час Третьої Рабської війни, великого повстання рабів проти Римської республіки. Суто радянська назва. Культ виник після 1917 р., коли комуністи прийшли до влади в Росії. Тема повстання Спартаків виявилася вкрай політизованою.	<p>Вул. Полтавської Битви – ділянка розташована в селищі Яківці, де проходила Полтавська Битва (поблизу неї – заповідник «Поле Полтавської Битви»). Такої назви у Полтаві ще немає.</p> <p>Вул. Війська Запорозького. Військо Запорозьке — назва козацьких військово-політичних утворень ХVI—ХVIII століття. У ХVI ст. основним центром розселення козацтва стало Запорожжя, або Низ (територія Дніпрових порогів). Звідси назва козаків — запорозькі або низові. Козаки заснували</p>

	ною: Радянська влада бачила в цьому русі першу «міжнародну революцію трудящих», віддалений прообраз Жовтневої революції. Тобто не має стосунку до України і Полтавщини.	укріплені поселення — січі. У часи Гетьманщини двома основними групами Держави Війська Запорозького були Військо Запорозьке Городове та Військо Запорозьке Низове. Низові козаки жили в паланках басейну пониззя Дніпра, за Дніпровськими порогами, а городові – на території Гетьманщини, зокрема, в містах і селах Полтавщини.
Степана Кондратенка вул. <i>Колишня вул. Привокзальна</i>	Кондратенко Степан Федорович (1906-1942) – секретар Полтавського підпільного обкому КП(б)У. Вважаємо, що вшанування відбулося тільки завдячуючи посаді секретаря Полтавського підпільного обкому КП(б)У, який не спромігся організувати партизанського руху на Полтавщині. Перейменувати на підставі законодавства про декомунізацію. Його могила вже меморіалізована, цього вважаємо за достатнє.	Вул. Привокзальна. Повернення історичної назви цієї вулиці станом на 1965 рік. Розташована біля Київського вокзалу. Вул. Київська. Розташована біля Київського вокзалу, тому їй доцільно надати саме таку назву.
Степана Разіна вул. <i>(р-н «Новобудова»)</i>	Разін Степан Тимофійович (бл. 1630-1671) – ватажок Селянської війни 1670-1671 р.р. в Московії. Батько Степана належав до козацької старшини Війська Донського, мати, швидше за все, була кримською татаркою. Перейменувати, як діяча з історії царської Росії, не пов'язаного із вітчизняною історією і Полтавщиною	Вул. Отаманів Полтавщини. - На честь очільників повстанського руху проти німецької і російсько-радянської окупації краю в 1918-1932 роках. https://polinfo.gov.ua/derzhavna-pidtrymka-vydavnychykh-proektiv-na-poltavshchyni/7269-slavni-otamany-poltavshchyny Вул. Червоної Калини. За мотивами стрілецької пісні «Ой, у лузі червона калина», яка стала одним із символів у визвольних війнах українського народу. У 2022 році набула нової хвилі популярності у перші дні російського вторгнення в Україну.
Степана Халтуріна вул.	Халтурін Степан Миколайович (1857-1882) – російський робітник, революціонер, який здійснив терористичний акт в Зимовому палаці (1880). Організатор «Північно-російського робітничого союзу». Перейменувати. Не має відношення до історії Полтави і Полтавщини; російський терорист.	Транспортна вул. – характеризується інтенсивним рухом транспорту; до 1960-х років починалася від Транспортної площі (тепер – площі Зигіна).
Степана Халтуріна пров.		Тролейбусний пров. – пропонуємо назвати так цей невеликий провулок за розташуванням біля тролейбусного парку. Анненський пров. – давня назва цього короткого провулку, походження якої невідоме. Але вона упізнавана місцевими жителями. Швидше за все, походить від Св. Анни, – популярне у вірян ім'я.
Степовика вул.	Ім'я особи і її заслуги перед Полтавою й Україною не встановлено. Гіпотеза, що назви можуть походити від одного із псевдописьменника й політика Івана Липи не знаходить достовірного підтвердження. Крім того, в Полтаві вже є вулиця на честь І.Л. Липи.	Різницька Гора. (Повернення історичної назви місцевості)
Степовика пров. <i>(Поділ)</i>		Петра Калнишевського пров. Петро Іванович Калнишевський (1690-1803) — визначний український державний, культурний та релігійний діяч, останній кошовий отаман Війська Запорозького Низового (1762, 1765–1775). Кавалер Ордену Андрія Первозванного. Політичний в'язень Російської імперії (від 1776 до 1801 року перебував у тюрмі). Канонізований ПЦУ у 2008 році (вшановують як Петра Багатостраждального), та УПЦ МП в 2015 році (вшановують як праведного Петра Калнишевського). Поворотний пров. (Носив таку назву на початку ХХ ст.).
Степового фронту вул.	Степовий фронт — оперативно-стратегічне об'єднання радянських військ, що існувало з 9 липня до 20 жовтня 1943 у ході німецько-радянської війни. Пізніше перейменовано на 2-й Український фронт.	Вул. Українських Фронтів (ця назва загальна і відображає роль народу України в деокупації території від німецьких загарбників).

	Колишня вул. Польова (до 1983 р.).	
Суворовський пров. (Кобищани)	Суворов Олександр Васильович (1730-1800) – генералісімус, російський полководець. Був організатором придушень національно-визвольних повстань та депортацій, зокрема придушення Коліївщини в Правобережній Україні й повстання Костюшка. Перейменувати, як названу на честь діяча колонізаційної політики царської Росії.	Федора Лизогуба пров. Федір Андрійович Лизогуб (1851-1928) впродовж 15 років очолював Полтавське губернське земство (1901-1915). Все життя залишався щирим патріотом України. Ініціював спорудження пам'ятника І. Котляревському у Полтаві, будівництво в українському стилі приміщення губернського земства (проект В. Кричевського), збір коштів на спорудження пам'ятника Тарасові Шевченку в Києві. При гетьманові П. Скоропадському очолював уряд Української держави. Коли гетьман взяв курс на союз з білогвардійцями, на знак протесту залишив урядування. Помер на еміграції. Василя Тютюнника пров. Василь Никифорович Тютюнник (1890-1919) – уродженець Полтавщини, у 1919 році - начальник генерального штабу армії Української народної Республіки (УНР), та командувач дієвої армії УНР, генерал-хорунжий.
Талалихіна пров. (в рішенні пров.В.Талалихіна; район ГРЛ)	Талалихін Віктор Васильович (1918-1941) – військовий льотчик, перший в СРСР застосував нічний таран. Герой Радянського Союзу. Не має відношення до історії Полтави і Полтавщини.	Брайлівський пров. – за розташуванням у районі Полтави Браїлки. Ця назва має бути географічним маркером провулку. Олександра Жаховського пров. (Жаховський Олександр Григорович - підполковник Армії УНР, льотчик і командир 1-го гарматного загону 6-го Полтавського авіаційного дивізіону Армії УНР)
Тюленіна пров. (в рішенні пров. ім.С.Тюленіна, р-н Гожулівської)	Тюленін Сергій Гаврилович (1925-1943) – член штабу підпільної молодіжної організації «Молода гвардія», Герой Радянського Союзу. Організація і персона не мали стосунку до Полтавщини.	Генерала Удовиченка пров. (на честь генерал-полковника Армії УНР, який був одним із керівників військової операції з визволення Полтавщини від російсько-більшовицьких загарбників навесні 1918 р.). Олександр Іванович Удовиченко (1887-1975, Франція) — військовий і громадський діяч, з жовтня 1917 р. – в українських арміях. Генерал-полковник в еміграції, віце-президент УНР в екзилі в 1954-1961 роках.
Федора Моргуна вул. (Колишня вул. Кірочна в районі «Колонія»)	Моргун Федір Трохимович (1924-2008) – письменник, аграрій, доктор сільськогосподарських наук, академік УААН, перший секретар Полтавського обкому КПУ (1973-1988), перший голова Державного комітету СРСР з охорони природи, Член ЦК КПРС у 1976-1990 р. Названа прижиттєво, що суперечило й тодішньому законодавству. Назва підлягає перейменуванню відповідно до Закону «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки». Цей Закон не передбачає винятків.	Кірочна вул. – повернення історичної назви вулиці, пов'язаної з розташуванням тут лютеранської кірхи – першої культової споруди в «Колонії німецьких фабрикантів» (як офіційно називали цей район, відведений для проживання і виробництва сукна переселенцями із німецьких земель, переважно лютеранської віри). Родини Волкенштейн вул. Ця родина німецького походження залишила помітний внесок в історії Полтави і країни. Олександр Олександрович Волкенштейн (1851, С.-Петербург – 1925, Полтава) – лікар, громадський діяч. Виступав за автономію України. Займався правозахисною діяльністю. Один час захоплювався ідеями Л.Толстого. Через знайомство з О.Волкенштейном у Полтаву перебралися В.Короленко, М.Скліфосовський, Г.Мясоедов. Його смерть вже за радянських часів зумовила траур в усій Полтаві. Його перша дружина Людмила Олександрівна була відомою діячкою народницького руху. Після її висилки на Сахалін чоловік поїхав із нею.

		Внук – <i>Сергій Сергійович Волкеништейн</i> (1900, Полтава – 1977, Москва), виховувався в родині доньки М.В. Скліфосовського. Герой Радянського Союзу, генерал-майор артилерії, учасник вигнання німецьких окупантів із Полтавщини, викладач.
Чкалова вул.	Чкалов Валерій Павлович (1904-1938) – радянський льотчик-випробувач, комбриг, Герой Радянського Союзу. Перейменувати, оскільки особа не має відношення до історії Полтави і Полтавщини.	Вул. Героїв Української авіації – на честь воїнів-авіаторів, які захищають Україну з неба. Вул. Павла Крицького. Павло Митрофанович Крицький (1868-1945) - уродженець Полтавської губернії, "батько" української аеророзвідки, полковник Армії УНР. Закінчив два офіцерські курси повітроплавання в Петербурзі ще в кінці XIX ст. Станом на 1915 р. – підполковник. Після 3-х років німецького полону служив в Збройних силах України, зміг першим забезпечити бойове застосування повітроплавства (аеростатів) для потреб Армії УНР та УГА (головним чином, розвідки). Після поразки визвольних змагань в Україні полковник Крицький жив і працював у Польщі й Чехословаччині.
Чкалова пров. (Лісок)		Пров. Заплавний – розташований на заплаві долини річки Ворскла. Раніше ця територія у водопілля покривалася водою.
Яценка вул. (Сінна площа)	Яценко Григорій Федотович (1910-1942) – із 1931 р. на комсомольській і партійній роботі; заступник редактора газети "Більшовик Полтавщини", секретар підпільного обкому КП(б)У, загинув унаслідок карального рейду окупантів на території Гадяцького району в січні 1942 року. Перейменувати. Вважаємо, що вшанування відбулося тільки завдячуючи посаді секретаря Полтавського підпільного обкому КП(б)У, який не спромігся організувати партизанського руху на Полтавщині. Його могила меморіалізована - є в числі об'єктів охорони До 1965 р. – провулок Київський.	Митрополита Феофіла вул. Феофіл (Булдовський Федір Іванович (1865-1944) — православний церковний діяч. Народився у родині священника на Полтавщині, служив настоятелем Всіхсвятської церкви м. Полтави (з 1901 до 1923 р.), і викладачем Полтавського жіночого Єпархіального училища. У травні 1917 на Полтавському єпархіальному з'їзді виступив із програмною доповіддю «Про українізацію церкви». Тому його вважають ідеологом української автокефалії на Полтавщині. Єпископ Полтавський (1923-1929); митрополит Української православної церкви з канонічною послідовною ієрархією (1929-1937 рр.); митрополит Української автокефальної православної церкви (1942-1943 рр.). Послідовно виступав за незалежність України і її церкви. Помер у застінках НКВС у Харкові. Михайла Токаревського вул. Токаревський Михайло Дмитрович (1884-1974) — громадсько-політичний діяч, кооператор. Народився і отримав духовну освіту на Полтавщині, а правничу й комерційну за межами України. Від самого початку його діяльність в краї пов'язана зі споживчою кооперацією, яку він поєднував із підпільною роботою як організатор Юнацької спілки і в партії українських соціалістів. У 1916-1918 рр. — один із керівників Полтавської спілки споживчих товариств (ПССТ). У 1917-1918 рр. — голова Полтавської губернської земської управи, член Української Центральної Ради. Наприкінці 1920 р. був заарештований чекістами, але дивом unikнув розстрілу. На початку 1920-х рр. став фундатором і першим директором Полтавського агрокооперативного технікуму (нині аграрний університет), але вже в 1923 р. із політичних мотивів був усунений від керівництва, а згодом — і від

		<p>викладацької роботи. Переїхавши до Києва (1926 р.), працював в Українському кооперативному інституті, завідував музеєм Укркоопспілки. У 1930 р. був заарештований у справі Спілки Визволення України. Після 12-місячного перебування у в'язниці вийшов на свободу. Працював у органах статистики Харкова. В 1936 р. пережив ще один арешт, був засуджений до смертної кари і, чекаючи розстрілу, протягом шести місяців сидів у камері смертників. Врятувався завдяки змінам у керівництві НКВС. Із 1945 р. працював у Львові, де й упокоївся.</p>
--	--	---